

Halasi Zoltán

Mondello

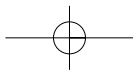
Senki nem hitte volna, hogy tömöttebb lehetne még a busz, mikor elindult. És aztán még és még, leszálló nem volt, mindenki strandra ment, csak telt és hízott; mikor már érett tökhöz volt hasonló, dagadt az oldala, mi voltunk benne a magok, akkor vettem észre, nem hogy N-t az olaszok körbemángorolják, a szokásos tapena itt már nem ment, őt különben is elsodorták tőlem, hanem hogy a zsúfoltság ellenére vagy épp azért, mekkora üreg támadt a közelemben, hogy miközben egyre fogyott a szusz belőlünk, közösleges utasokból, egy angol úriember, két fogantyún lógva, akár a Krisztus, hogyan tart távol mindenkit magától, hogyan lesz övé, ami senkinek nincs, legalább egy köbméter tiszta légtér, és hogy szenved még így is nálunk jobban, mert neki a busz két végéig ér el közelségtől irtózó aurája.

Aztán a selymes plázson elaludtam. Álmomban testem érett úritökként gurult egy kertben, talán N. ölében. N. késsel szemréseket vágott rajta, gyertyát állított bele, fellógatta egy pincebolt téglamennyezetére. Hogy az is N. öle volt volna? Hátha. Már többen lógtak ott, és mind beszéltek. De mindenki a másik hangján próbált. Az én számból egy farkastorkú nő szólt. Italt árult a föld alatt, gyümölcslet, sört: *Aranciata, birra, Coca-Cola, Acqua tonica, Seven Up, bibite ghiacciate!* N. odajött, és elfújta a gyertyám, az úritökök mind összeütődtek,

hol rumbatök szólt, hol meg harangjáték,
a pince, kiderült, hogy busz megálló,
nem tudom, N-nel milyen viszonylatban;
a testem felszállt, mint májusi léggömb,
alatta zöld-kék, összetört üvegrét,
erezetmintás út, azon robogtunk,
fehér ég alatt fehér bikacsorda,
leszegett szarvak és patadübörgés,
kutat kutattunk fehér sivatagban,
de jöttünk az összes kút kiszáradt,
az itatókat pedig felrugdostuk
a poshadt víz szagától undorodva,
így értünk a sófalú szakadékhoz;
belecsúszunk, a nyelvünk lett a fékünk,
már a szakadék fenekéig lógott,
só pergett rá, sóhályog ült szemünkre,
elviselhetetlenül sokan voltunk,
és ott függött, mint néma csönd a zajban,
minden mást messze eltartva magától,
az alábukó csordát hajtó pásztor,
a szomjúság, a kielégítetlen;
ám mielőtt a holdvilágfehér mély
boncasztalként felfogta volna súlyát,
ismét ott volt az összetört üvegrét,
fehér csíkokat fogadott magába,
ingó tenyér, barázdált vonalakkal.

N. felrázott, pirosra égysz, bekenlek,
mi volt ez, kérdezte, itt rángatóztál,
valami mély, epileptikus álom?
Á, semmi, semmi, csak szerettem volna
egy kicsit még veled együtt rezegni
az idő törekeny foglalatában –
ezzel meg tudtam nevetetni persze,
mert ő meg azt figyelte mindeközben,
hogy a partra bukó és visszafolyó víz
olyan nyomot váj előtte a plázson,
mintha vihar gyötörte pálma volna,
vagy loboncos hajú, tépett ruhájú
nő, akit sokan megerőszakoltak.

Ezt el is mondta, mire berohantam
a naptejszagú, algás vízbe, őt is
magammal ráncigálva, egyre beljebb,

nejlonzacskók és gumimatracok közt,
fehér üvegbe lépve, mégse fájva,
árnyékomat a fenéig bocsátva,
a türkiz rétet szilánkokra törve,
két test a születés előttijébe,
kilebegtünk a gondolkodó kékbe,
hogy ott a fény megfejtse a feladványt,
az ő jeladásszerű látomását,
az én ijesztő és talányos álmom.

De nem kellett a fény mint álmofejtő,
inkább tovább játszottuk, mintha tudnánk,
hogyan is kell lét és nemlét határán
határozott kontúrok nélkül élni,
a folyékony boncasztalon heverve,
betakarva ezer üvegszilánkkal,
egymás híján, mégis egymásba veszve,
eltartva mind a két személyt magunktól,
megsemmisülve megsokszorozódva,
úgy sodródva, hogy szinte mozdulatlan.

Molnár Krisztina Rita

Semmi-siratók

Azt hittem, hogy vagy. És kiderült, hogy nem.
Hogy megint. Hogy megint félreértettem
valamit. Hogy káprázat, illúzió.
Hogy megfoghatatlan, mint a fény, a szó,
bűvös, háromdimenziós látomás,
hogy testetlen vagy. Magamon látok át,
ha beszélek veled, azért nem érted,
mert puszta vízió a jelenléted,
s a titok, ami miatt nem érlek el,
egyszerű: egyszerűen nem létezel.

Hiányod sehogy nem érem fel ésszel.
Elmúlt, mi nem volt. S nem érem be mással.
Nyomod leöntöm frissen oltott mésszel.
Most elsiratlak. Száraz, tiszta gyásszal.

Azt hitted, vagyok. És kiderült, hogy nem.
Hogy megint. Hogy megint félreértetted.
Nem más ez, csak káprázat, illúzió.
Hogy megfoghatatlan, mint a fény, a szó,
bűvös, háromdimenziós látomás,
testetlen vagyok. Magadon látsz csak át,
ha beszélsz hozzám, s azért nem értem,
mert pusztá vizió a jelenlétem,
s a titok, ami miatt nem érhetsz el,
egyszerű: egyszerűen nem létezem.

Hiányom sehogy nem éred fel ésszel.
Elmúlt, mi nem volt. S nem éred be mással.
Nyomomat öntsd le frissen oltott mésszel.
Most elsirathatsz. Száraz, tiszta gyásszal.

2014. december 15.

Jelen való

Ha fejedben szuronyos örök állnak,
örülj a gomba illatának,
örülj, hogy szirmot bont a birs,
csak addig élsz, míg élni bírsz.
Ne nézz magadba, el ne szörnyedj,
de nézd, a birs alatt vörösbegy.
Egy vörösbegy. Épp a birs alatt,
s dalából piros virág fakadt.
E költeményt tovább ne is betűzd.
Az őr, ha jön, szuronyhegyébe tűzd.

Szeplő

Ledőltem. Egy kicsit csak. Vasárnap délután.
Egy légy szegődött társamul – apró rovar csupán.
Körülrepült dönögve, s megült az arcomon.
Szeplőtlen nincs az ég alatt – nem kell nagyobb pofon.

G. István László

A repülő szőnyegből

(kelta formák)

219. Ördögűzés (Ae freslighe¹)

Szavad szorongva szórtam
szerteszt, ha itt marad,
ne kísértsen halottan –
szélnek szólítom szavad.

220. Tűzáldozat (Deibhidhe²)

Pulóvered pakolom,
megégetem magamon.
Tűzben tanulom tested,
bőrömbe bevéshetlek.

221. A fehér út (droighneach³)

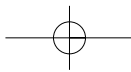
Feltűzöm a függönyt, fáradok.
Rátolom a reteszt a rácsra.
Szorítom a szemem, hátha ott,
odabent találok tanácsra.

Nem nézem az arcod, nem viszem
magammal meghalni se.
Ami az enyém, itt hagyom, vigyen
el torkolattalan tüze –

¹ Kelta versképlet – ír forma. (Ejtsd: éjfresli) Négy hétszótagos sorból álló strófák, **abab** rímképlettel. A páratlan sorok rímei három, a párosak két szótagosak. A zárósó a nyitószóval egyezik. Alliterációk minden sorban.

² Kelta versképlet – ír forma. (Ejtsd: dzsévíe) Négy hétszótagos sorból álló strófák, **aabb** gyenge rímképlettel. Minden sorban legalább egy alliteráció van. Az eredeti formában a 3–4. sorban belső keresztímek is vannak.

³ Ír forma (ejtsd draíneh). Négy soros strófák. Minden sorban alliteráció, az utolsó végén is kötelező egy. A sorok szótagszáma kötetlen – **abab** keresztírmek. A keresztírmeket lehet máshol, sor belsejében is erősíteni (ez nálam kimaradt). Az eredeti megköveteli a három szótagos rímet, ez nálam csak az első versszakban teljesül.

222. Ír virágének (rannaicheacht bheag⁴)

Az első virág nem virág –
utolsó is úgy nő,
mögötte van a másvilág,
előtte az első –

223. Lombsátor (rannaicheacht ghairid⁵)

Csend üzent
fel nem hangzó szó helyett;
mit nem üzent, nem tudom:
áteresztő lomb a csend.

224. Testi tűz (byr a thoddaid⁶)

Köpenyem magára vette.
Felborzolódtott a teste.
Szeretője, apja, férje voltam.
Lángoltam alatta.

225. Archaikus ima (clogyrnach⁷)

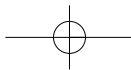
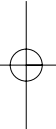
Tegnap olyan lett a testem,
mint amit a sírba tettem.
Hullok darabokra,
feltámadhatok ma
aratva
vetetlen.

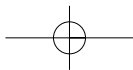
⁴ Ír forma (ejtsd: ron-a'yah vájog). Négy soros strófák. A sorok 8-6-8-6 szótagosak és kereszt-rímesek. A common metre-től (angol ballada) az különbözteti meg, hogy nem feltétlen jambikusak. A vers első és utolsó szava megegyezik. Alliterációk vannak minden sorban. Az eredetiben a kereszt-rímeket konsonáns egybecsengés erősíti végig a strófa mind a négy sorában.

⁵ Ír forma (ejtsd: ronajach charrid). Négy soros strófák. Az első sor három, a többi hét szótagos. Az első és az utolsó szó megegyezik. Rímképlete **aaba**. Belső rímek erősíthetik a többi – a harmadik sor vége a negyedik sor belső rímével cseng össze.

⁶ Walesi forma (ejtsd: bir a toddeid). Négy soros strófákból építkezik. A strófa első két sora nyolc szótagos páros rím. A harmadik sor tíz, a negyedik hat szótagos. A harmadik és negyedik sorok között belső rímek vagy alliterációk erősítik a kötést: a harmadik sor vég-ríme a negyedik sor közepén, a negyediké a harmadik sor közepén jelentkezik. Ha alliterációs a kötés, akkor a harmadik-negyedik sor lehet rímtelen.

⁷ Walesi forma (ejtsd: klogirnach). Hatsoros strófa. Az első kettő nyolc, a harmadik-negyedik hat, az ötödik-hatodik három szótagos. Rímképlete **aabba**.

Holnap olyan lesz a vérem,
mint a víz az árvidéken.
Szivárog szitálva,
iszaposan, ázva,
átmossa
a szégyen.

**226. Frivol testamentum
(cyhydedd hir⁸)**

Hogyha meghalok,
fenyőt adjatok,
túlevél-szagot
kell éreznem,

gyanta illatát
lélegezni át,
úgy billenni át,
hogy mindenben

fenyőt érezzek,
addig létezzek,
amíg életnek
nevezhetem

ezt az illatot!
Testem is halott,
lelkem is halott,
de élvezzem!

⁸ Walesi forma (ejtsd: kuhídedd hír). Négysoros strófaból épül. Három öt szótagos bokorri-
mes sort négy szótagos sor zár. Ez a sor a következő strófa négy szótagos sorával rimel. A
sorok lejtése nincs előírva.